

ШКОЛЬНИЙ БУЛЬВАР

№ 6
лютий 2017

Газета органу учнівського самоврядування Сварищевницького навчально-виховного комплексу
"Загальноосвітня школа І-ІІІ ст.-дошкільний навчальний заклад"
Газета заснована у лютому 2004 року.

Школа вітає своїх випускників

ЗУСТРІЧ 2017

Зустрічі у нашій школі нікого не залишають байдужими. Лише у стінах рідної школи кожен з присутніх поринає в атмосферу затишку і передчуття чогось нового, незвичайного, але такого рідного. Саме чутливістю пройняті наші зустрічі, кожне сказане слово ведучими продумане до тонкощів, якщо після, то не з іншої опери, а саме до цієї події, а художні номери вишукані й талановито виконані.

Цьогорічну зустріч я можу назвати у всіх відношеннях досконалою. Ну просто все бездоганно. Сидиш і насолоджуєшся, а ще більше пишаєшся, що живеш і працюєш серед талановитих колег і учнів, що вміють організувати все це. А як чіпляє все тих, хто знайшов час прийти сюди через 10, 20, 30, 40, 50 років. Я почула дуже багато відгуків і всі-всі вони схвальні. Люди, які зустрічалися через 50 років у своїх родинах ділилися враженнями: бачили таке, що і в телевізорі не побачиш.

Мої близькі в захваті від побаченого і зі сльозами на очах дякують за приємні хвилини, а ті що приїжджають здалеку лише повернувшись додому відчули, як їх зустрічали у Сварищевичах, а коли розповідають про це друзям і знайомим, то вони кажуть, що такого не буває. А от і буває. Все це можна побачити, переглянувши на сайті нашої школи. Хочу звернути вагу на своїх колег. Таких як ви – немає ніде: красиві вишукані, аж подих перехоплює від вашого смаку. Учні нашої школи навчаються у своїх наставників і теж чарівні. Дай нам Боже завжди тримати таку марку і втілювати в життя прекрасне.

Людмила Андріївна Галушко

Час згадати про шкільні роки

Я тільки прозвучали останні акорди вдало проведеного свята Зустріті випускників 2017, до мене підійшла Алла Вікторівна і задоволено запитала: Ну як Вам? На що я щиро усміхнулась і з полегшенням сказала: «Супер! Супе! Супер!», ще раз продублювавши слова випускника 1967 року Легкого Петра Костянтиновича ». А втім найвищою оцінкою нашої спільно проробленої роботи є враження самих випускників, якими вони ділилися між собою, рідними і безпосередньо з нами у мережі Інтернет, переглядаючи відеоматеріали на сайті нашого навчального закладу. Ось деякі з них.

Валентина Воронко(Полухович): «Хочу виразити своє восхищення и большую благодарность за праздник который вы нам подарили. Только побывав на празднике и посмотрев на все это, какая большая работа была проделана. Еще раз большое спасибо, впечатлений море и самых лучших».

 Зінаїда Легка (Холодько): Спогади і ще раз спогади?! Я ніби частинкою душі опинилась в дитинстві! Дякую за емоції, які я отримала. Пишаємось Вами!Ви найкращі! Низький Вам уклін і найкращі побажання!

Ольга Погребняк (Лёгкая): Спасибо за организацию такого праздника, Жаль, что не получилось приехать. Мира и добра Вам!

Валентина Остапович: Очень прекрасная встреча выпускником . Оксана большой вам поклон то что вы оставляете след с каждым событием для наших будущих поколений . Они будут благодарны за эти filmy, будут смотреть и помнить что происходило в их родном селе. Я как бы побывала на этой встрече. Спасибо Вам.

Алла Манзик: На одном дыхании посмотрела! Растете? Да нет ВЫ просто ВЕЛИКАНЫ!!!! Организация, костюмы просто класссссс!!! Театр мод очень преобразился, у меня ностальгия.....

Надежда Чудинович(Волошан): Дивовижно, шикарно, чудово, по-доброму тепло! Я відчула багато позитивних емоцій від перегляду програми. МОЛОДЦІ!

Чудова робота, я уявляю собі скільки потрібно було репетицій! Костюмів (класних), переглянули купу фотографій.....

Я дуже хочу до школи.....

Оксана Яцута Островська: Нам лишається щиро подякувати нашим дописувачам за теплі слова. Все уже позаду і репетиції і втрома. Приємно дивує кількотисячний перегляд за тиждень. Враження глядачів позитивні. І ми радіємо цьому подвійно!

Оксана Іванівна.

ТАЛАНТ...

Декілька років потому розпочалися мої розповіді про талановитих людей мого села і нашої школи. Моя історія про Оксану Іванівну має продовження. За ці роки у неї з'явилося ще безліч захоплень. Враховуючи те, що вона по «самі вуха» у своїй основній роботі – **завуч** з виховної роботи; філософські роздуми і найвишуканіші слова про найсокровенніше – кохання. Саме цей талант від Бога, бо навчитися шити, вишивати, в'язати – може будь-хто, якщо захоче, а писати вірші можуть тільки поціловані саме ним, Богом! Муза Оксани Іванівни живе скрізь: у саду, на кухні, у лісі, в небі і всюди, - де може досягнути і навіть не побачити людське око. А ще її надихають рідні, бо їм вона віддає все, що може людина. Читаючи її поезії, не кожен зрозуміє, що вона аматор, а не професіонал – летить все з широкої душі. Ця жінка дуже скромно говорить про своє захоплення, але вголос можна сказати, що цих творів вже сотні, а може і більше. Оксана Іванівна записала аудіокнижку, редактор студії запису був у захопленні від того, якою вони прийшла підготовленою на запис. До кожного вірша підібрана мелодія, похронізований кожен твір, а ще тембр голосу і настрої, з яким вони озвучувалися.

Оксано Іванівно, не закривайте від нас те, що ми можемо оцінити зараз. Несіть у наші душі прекрасне, адже саме це нас також надихатиме на бачення прекрасного у житті. Нехай ніколи не зникає мелодія у вашому серці і летить рікою талант.

Людмила Галушко

Спогад

Зовсім непомітно пролетіли 10 років... 2007 рік мені та Оксані Сергіївні був досить значимим. Саме цього року ми випускали у світ своїх перших вихованців. Настанови, поради, переживання... Було по-особливому відповідально, бо ці дні були нашим першим уроком у класному керівництві. Разом з ними і ми вчилися згуртовувати, переконувати, видумувати, фантазувати.

Хочеться розвіяти міф про те, що випустивши клас, класний керівник забуває про своїх учнів. Це зовсім не так. Ми, вчителі, усе життя спостерігаємо за своїми випускниками, бо вклавши в них часточку душі, дуже хочеться бачити її сяяння. Тому і співпереживаємо успіхам і невдачам, радощам і бідам своїх учнів, тримаючись певної дистанції, щоб не бути нав'язливими ще й після закінчення школи.

За десять років наші випускники зовсім не змінилися. Такі юні, веселі, завзяті й зовсім не виглядають на свої 27 років. Уже іншими вони стануть через наступні 10 років. Їм додасть життя серйозності, уважності і уміння визначати життєві пріоритети.

Ми, класні керівники випускників 2007р., щиро вдячні своїм учням за душевність зустрічі, за повагу та чуйність.

Життя продовжується. Так і не зоглядемося, як знову пролетять 10 років...

В.Г. Грицюк.

Пам'ятати, щоб не здичавіти!

День Героїв Небесної Сотні — пам'ятний день, що відзначається в Україні 20 лютого на вшанування подвигу учасників Революції гідності та увічнення пам'яті Героїв Небесної Сотні, які віддали своє життя під час Революції гідності (листопад 2013 року — лютий 2014 року).

Ця дата нагадує кожному свідомо мислячому українцю про надзвичайно важкий іспит для України, коли українці продемонстрували свою європейськість, гідність, своє прагнення до свободи.

Боротьба не за щастя вже навіть іде – за життя!

Бо його забирають.

Нас Надія веде, нас ідея веде

За свободу для рідного краю.

Українцю, поглянь, там побили жінок!

Глянь, вже люди ховаються в храмі!

Де таке ще траплялось, коли це було

Аж в такому нестерпному стані?

Так чинили лиш варвари, злісні хани,

Лиш від них люди в церкві ховались.

А сьогодні це власні привладні пани

Коли наближається ця зловісна дата, то стає моторошно на душі від усвідомлення того, що зміни, на які сподівалися Герої, поклавши свої голови на Майдані в той непередбачуваний 2014, поки що залишаються лише мріями народу.

Минуло 3 роки і за цей час багато хто оцінив важливість цієї події, а хтось, навпаки, зневірився. Власне я оцінюю подію на Майдані як спромож-

ність люду не мовчати, не

терпіти, не опускати голо-

венні «напівприсяди», коли

плюндрується гідність людини, прини-

жується її честь, відстоюються ідеали демократії, правди і свобо-

ди, європейське майбутнє України.

Вже над нами так само знущались!

Вперше, коли довелося готувати виховний захід до Дня Гідності і Свободи, приурочений пам'яті загиблим Героям Небесної Сотні та загиблим воїнам АТО, ми досить виважено і ретельно підійшли до його підготовки. Вивчаючи біографію загиблих героїв, шукаючи відео сюжети тих жажливих подій, підбираючи віршовані твори для змістовнішого розкриття теми, хотілося, перш за все, розкрити сучасну трагедію народу, і, водночас, пробудити в учнів усвідомлення ними значущості подвигу українських патріотів.

Пам'ять і досі береже імена Героїв Небесної Сотні з Рівненщини, а саме: 30-річного Івана Городнюка з Березного, 54-річного Арутюняна Георгія, 43-річного Валерія Опанасюка, 26-річного Олександра Храпаченка з Рівного. Більше того, людська небайдужість до горя, спонукала нас до створення власних фільмів «Небесна Сотня Рівненщини», «Ніхто не забутий!» аби закарбувати імена цих героїв у дитячій пам'яті, таким чином, зробити свій небайдужий внесок для того, щоб підтримати осиротілі сім'ї, розділити з ними душевну біль.

Не раз в мережі Нету мою увагу привертала сюжети, присвячені молодому режисерові Олександру Храпаченку. До болю було важко спостерігати за тим, як цю втрату переживають рідні, друзі, його дівчина. Невдовзі я долучилась до **Групи пам'яті Олександра Храпаченка**. Тут мені пощастило познайомитися із самою Катериною Самчук, дівчиною, що кохала Сашка і збиралась

вийти за нього заміж. Вона зразу ж зреагувала на наші відео роботи, що розмістила я в групі. А в мене з'явилась можливість слідкувати за новинами, що періодично поновлювалися. Рік по тому на екран вийшла стрічка під назвою «Саша Х., крила на Майдані», котрий був знятий французьким режисером Еммануелем Граффом. До речі, раджу учням знайти цей фільм в Неті і переглянути його.

Пізніше, коли ми цілою групою збиралися до Львова на молодіжно-юнацький фестиваль патріотичного спрямування «Сурми надії», маючи намір показати дорослим суддям і глядачам своє бачення патріотичного виховання, то я запросила Катю долучитися своєю підтримкою до нашої групи, оскільки композиція була присвячена її Олександру. Гадаю, читачам буде цікаво знати, бо про це мало кому відомо, що в збірну групу долучилися учасники зі сходу і заходу. Це пара професійних танцюристів з Кременчуга, дубровичанин Андрій Леончик, соліст групи «Та ну на», виступ якого вразив багатьох шанувальників «Х-фактора» 7 сезону, випускниця 2015 року нашої школи Чудінович Яна, молодші та дорослі учні. Склад усієї групи налічував 15 чоловік. За тиждень ми планували представити композицію, у якій були змістовно поєднані 2 найбільші трагедії українського народу - події Голодомору і Майдану.

На превеликий жаль, сподівання наші не справдилися. Нам відмовили в участі в цьому фестивалі, мотивуючи тим, що цього року журі зняло з конкурсу номінацію за жанром «Музично-хореографічна театральна композиція». Проте, переживши в душі цю невдачу, мені, все ж таки, приємно згадати про враження від самих учасників, які пройнялися ідеєю показати дорослим свої патріотичні настрої, своє прагнення зберегти єдність і цілісність країни. Мене вразила насамперед їхня рішучість, організованість, готовність і впевненість, показати те, що визріло у моїй голові. Тому зрозумілими були і самі переживання, і, навіть, сльози від того, коли нам відмовили, бо всі розуміли шансу такого більше не буде.

20 лютого минає три роки від дня розстрілу Небесної сотні на Майдані у Києві. 26 тисяч годин, 1096 днів... Гадаю, читачам буде цікаво знати, з якими думками нині живе його родина, та що змінилося за ці три роки без Сашка. Тому читаймо свіжий матеріал з «Новини Рівного».

«Три роки після Майдану: розслідування, родина рівненського Героя та її нинішнє життя»

Вони не кричать: «Зрада! Усе пропало!» та не кидають пустих слів на вітер. Вони чекають та сподіваються, що розслідування справи про вбивство їхнього сина Олександра Храпаченка таки завершиться. Колись винних знайдуть. Поки минуло 3 роки зі смерті їх старшого сина Шуріка, як називає його батько. Родина Храпаченків, як і сотні інших сімей героїв Небесної сотні живуть у стадії розслідування кримінальних справ. Однак навіть кулі, котрі затримали у собі тіла майданівців, і досі не пройшли балістичну експертизу. Їх треба вести через усю країну до єдиного спеціалізованого мікроскопу. Та навіть за наявності останнього, черга до справ майданівців поки не дійшла.

Нині вже не та мирна молодь, що вийшла у 2013 році на майдан. Хлопці повертаються з АТО. Вони бачили війну і знають ціну свободи та її рідні загиблих героїв не настимуть задніх і простити чи забути подвиг синів

<http://visnyk.lutsk.ua/news/ukraine/rodynam-herojiv-nebesnoj-sotni>

Час минає і чимало пересічних українців і взагалі забувають про вбивства на Майдані, адже нині, що не день – нові жертви на сході. Але зовсім поруч з нами живуть сім'ї майданівців і подекуди їм доводиться на собі відчувати «переваги» їхнього нового статусу.

Родина Храпаченків минулого року поховала бабусю, котра любила Сашка та плакала за ним чи не щодня. Сім'я живе зі своїми проблемами і потребами та не вимагає до себе особливого ставлення чи преференцій. От тільки часто згадують про них тільки напередодні визначних дат».

Олена Демчук

Найбільше мене вразили слова батька Олександра: «Соромно просити безкоштовний проїзд у маршрутці по посвідченню, щоб черговий раз не почути, як одного разу вже доводилося чути моїй дружині, що купила вона його на базарі. Краще мовчки заплатити 3 гривні. Уявляєте собі!»

На жаль, ми буваємо свідками непоодиноких випадків, коли водії маршрутних автобусів з невдоволенням дозволяють собі кидати образи в сторону військових, що повертаються із зони АТО. Часто не усвідомлюючи значення слів і не боячись навіть Бога, самі ж дозволяємо говорити собі: «Хто їх послав туди».

Ось про це треба більше говорити. Про зубожіння душі! Про милосердя до ближнього! Закликати усіх не втратити людське обличчя, коли поруч дедалі частіше спостерігаємо серед людської здичавілої зграї тваринні потреби та інстинкти.

Звичайно, не треба ігнорувати і тим, що до акцій милосердя у підтримку воїнів та постраждалих, що проводяться в нашому навчальному закладі, активно долучаються усі небайдужі: і дорослі, і діти. Останні з них: плетіння маскувальної сітки та акція у підтримку постраждалих з Авдіївки. Як говориться, чим можемо, тим і допомагаємо. Проте, не забуваймо й про важливість чуйного слова та повсякденної уваги до потреб осиротілих сімей. І не тільки у день Пам'яті задля годиться.

Доречно буде на закінчення продублювати наступні слова *Олени Демчук*: «Подвиг Героїв Небесної Сотні неоціненний і він тільки відкрив дорогу за справжню незалежність. Не марно гинули люди! Не варто звинувачувати усіх довкола, шукати винних у своїх бідах. Тільки від нашої волі, вибору та свободи залежить майбутнє нашої держави. Адже, Україна – це ми! Не за когось, а за себе! За нову Україну та за вільних духом громадян!»

Оксана Яцута, заступник директора з навчально-виховної роботи, координатор роботи центру дитячих ініціатив «Доброворець»

ТИЖДЕНЬ ІСТОРІЇ

Нещодавно в стінах нашої школи було організовано цікавий і водночас повчальний захід. Мова йде про тиждень історії, в проведенні якого були задіяні учні 5-11-х класів. Конкурентність, ерудиція і багато дружнього позитиву стали невід'ємними атрибутами проведеного дійства. П'ять класів енергійно боролися за першість між собою в спортивно-навчальній грі «Нумо, козаки». Крім фізичної вправності, учні проявили неабиякі знання з історії України козацької доби, згадуючи та прославляючи доблесні подвиги і звитягу наших пращурів-козаків. Прояви учасниками кумедної безпосередності при виконанні завдань, нестримне бажання перемогти та дівоча вболівальницька активність створили атмосферу справжніх давніх козацьких забав.

Учні 7-х - 8-х класів змагалися між собою в грі «Щасливий випадок» за темою «Княжа Русь-Україна». Проведений захід теж був наповнений духом лідерства, позитивом та активністю. Всі присутні, як учасники, так і гості, з великим ентузіазмом занурились в цікаву гру, яка принесла чимало користі та знань.

Старшокласники з метою розбавити суто історичний репертуар проведених заходів вирішили проявити свою ерудицію в правовому полі і були задіяні в грі «Юридичний атракціон». Крім високого рівня проявлених правових знань, учні вирізнялися оперативністю логічного мислення, згуртованістю та азартом. Проведене дійство теж залишило чимало позитиву та хороших емоцій у всіх присутніх. Отже, з упевненістю можна сказати, що тиждень історії в нашій школі пройшов вдало, а це вкотре доводить наявність високої учнівської та вчительської ініціативності та творчості!!

Тетяна Швайко

